Preotul schismatic Staicu îl păcălește pe părintele Antim Gâdioi să se alieze contra monahului Sava Lavriotul, pe care îl acuză că… a revenit la mărturisirea ortodoxă

Sfinții Părinți ai pustiei îi avertizau pe ucenicii lor că dacă nu își găsesc ei de lucru le găsește duhul cel necurat de lucru.

Cam aceasta este prima impresie atunci când lecturăm comunicatul emis de părintele Antim Gâdioi, pe 3 februarie 2022, în care acesta face corp comun cu preotul schismatic Staicu, izgonit în urmă cu jumătate de an de către toți preoții nepomenitori, din motive lesne de înțeles, și umilit de către monahul Sava lavriotul cu cuvinte pe care le puteți audia în filmulețul de rigoare, despre care am vorbit și eu la un moment dat.

Cum era de așteptat, preotul Staicu nu a stat cu mâinile în sân în toată această perioadă și iată-l braț la braț cu părintele Antim Gâdioi, dând, fiecare în parte, câte un comunicat în care își exprimă dezacordul cu monahul Sava, pentru că, vezi, Doamne, Sava ar fi ajuns… adept al iconomiei.

Ne vom ocupa cu precădere de comunicatul părintelui Antim, deoarece conține câteva confuzii majore, cu pretenții de teologie, care ar putea duce în eroare un cititor de bună credință.

Părintele Antim ne spune în comunicatul sfinției sale doar că se află într-o legătură foarte strânsă cu preotul Staicu, cu care se consultă, după cum reiese din formulare, pe probleme de „teologie”.

Astfel, aflăm că cei doi foarte buni prieteni duhovnicești refuză să participe la o sinaxă programată de altcineva pe data de 10 februarie, dacă la acea sinaxă va participa și monahul grec Sava Lavriotul, despre care, până nu demult și părintele

Antim și cei aflați în comuniune cu el atunci, se pare că nu și acum, și preotul Staicu credeau că este un mare mărturisitor al Ortodoxiei.

După ce spune despre monahul Sava că în 2016 avea un discurs corect, ceea ce e adevărat, părintele Antim îi reproșează faptul că de la o vreme face compromisuri cu…iconomia.

Merită spus că în 2016, Sava Lavriotul avea exact poziția corectă pe care o avem acum noi, mărturisitorii antiecumeniști pe care preotul Staicu și părintele Antim ne denigrează de ani de zile.

Nu e de mirare, de vreme ce pe atunci monahul Sava se afla în comuniune cu părinții din Grecia, cu părintele Zisis, cu regretatul părinte Manolis, cu părintele Maximos Karavas. Abia după sinaxa de la Oreocastro, din 4 aprilie 2017, Sava Lavriotul a adoptat poziția schismatică pe care a avut-o în ultimii ani și în care i-a inițiat și pe părintele Antim, pe preotul Staicu și pe ceilalți de o teapă cu ei.

La vremea aceea și preotul Staicu spunea ce spunem noi acum, după care a găsit mai profitabil să se alăture mișcării schismatice a monahului grec.

Pare ciudat ca părintele Antim consideră că la început Sava avea poziția corectă, când sfinția sa însuși mărturisește acum exact poziția opusă celei mărturisite de Sava în 2016.

Aceasta e prima confuzie din comunicatul părintelui Antim. Vina cea mare a lui Sava pare a fi, după părintele Antim, faptul că „mai nou cu iconomia ce ar putea sa o facă preoții îngrădiți de ecumenism, adică să le mai îngăduie să participe la Tainele Bisericii celor care sunt în comuniune cu ecumenismul (credința denaturată)”.

Așadar, monahul Sava este sancționat pentru că „ar putea să facă iconomie preoții îngrădiți de ecumenism”. Textul e foarte confuz, dar cred că încearcă să spună că, sub influența lui Sava, unii preoți ar putea să facă iconomie…

Iconomia ar consta în faptul că „ar putea să le mai îngăduie să participe la Tainele Bisericii celor ce sunt în comuniune cu ecumenismul”.

Din aceste cuvinte, vedem mai întâi că **părintele Antim consideră că Taine ale Bisericii sunt doar la cei îngrădiți de ecumenism, adică neagă harul și Tainele în bisericile celor ce încă nu au întrerupt comuniunea cu ierarhii**

ecumeniști.

După ani de zile în care părintele Antim și-a manifestat această convingere în fața ucenicilor, dar a negat-o vehement în public, iată că își asumă în sfârșit afirmații de genul acesta, pe care le-am găsit și în comunicatul anterior, pe care l-a șters după articolul nostru, în care anunța că nu mai primește niciun creștin neîngrădit la biserică.

> *Părintele Antim Gâdioi aderă fără rezervă la doctrina adunării de la Roman, din 2018, întrerupând comuniunea cu aproape toată Ortodoxia*

De ce ar spune părintele Antim că preoții îngrădiți (și-a însușit expresiile preotului Staicu, evitând termenii „preoți nepomenitori") îi primesc la „Tainele Bisericii" pe cei ce încă nu s-au îngrădit, dacă nu ar crede că doar la preoții nepomenitori mai sunt Taine ale Bisericii?

Dacă ar crede că sunt Taine ale Bisericii și la cei ce încă nu sunt îngrădiți nu le-ar interzice acestora participarea la „Tainele Bisericii" săvârșite de către preoții nepomenitori.

Părintele Antim aderă astfel la viziunea eretică a preotului Staicu de la Roman, din 2018, când acesta a spus că toți care nu au întrerupt pomenirea sunt eretici, fără nicio excepție.

Spre deosebire însă de preotul Staicu, care, păstrând o urmă de instrucție teologică, și-a dat seama că nu poate nega harul celor neîngrădiți înainte de a fi condamnați sinodal, a afirmat că deși toți sunt eretici au totuși har, lăsând să se înțeleagă că Duhul Sfânt le sfințește Taine pentru osândă, părintele Antim vorbește de Taine ale Bisericii la cei nepomenitori și de interzicerea participării la acestea a celor neîngrădiți.

> *De ce spunem că monahul Sava afirmă că Duhul Sfânt sfințește Taine spre osânda pomenitorilor*

În continuare, părintele Antim dă o „definiție" halucinantă iconomiei: „Iconomia sau părtășia la o învățătură falsă (erezia) intră în contradicție cu hotărârile Sinoadelor Ecumenice".

În opinia părintelui Antim **iconomia înseamnă părtășie la învățătura falsă (erezie)**. Adică Sfinții Părinți care au făcut iconomie cu cei ce încă nu au întrerupt comuniunea cu ereticii au fost părtași ai învățăturilor false!!!

> *Canonul Sfântului Atanasie cel Mare despre reprimirea celor ce nu s-au făcut părtași eresului de bunăvoie*

Îi reamintim părintelui Antim că Sfintele Sinoade la care face referire nu au condamnat niciun credincios sau preot dintre cei care nu au întrerupt pomenirea ierarhilor eretici din vremurile sinoadelor ecumenice, așa cum au făcut sfinția sa și prietenul sfinției sale, preotul schismatic Staicu!

> *Canonul Sfântului Atanasie cel Mare despre reprimirea celor ce nu s-au făcut părtași eresului de bunăvoie*

Dacă nu mă crede, îl invit să îmi arate o singură decizie sinodală în care poporul și clerul sunt condamnați pentru că nu au întrerupt pomenirea ierarhilor din timpul ereziilor!

Sinoadele ecumenice au aplicat iconomia față de popoare și cler, pentru că altminteri ar fi trebuit să caterisească tot clerul și să afurisească tot poporul ortodox, ceea ce nu era de conceput de către niște adevărați păstori, care știu cât de importantă este mântuirea fiecăruia dintre păstoriți.

Acest lucru dovedește că îngrădirea de erezie prin nepomenire este o opțiune pe care preotul o are, o datorie morală, atunci când erezia se află în stadiul de propovăduire, întreruperea comuniunii devenind o obligație canonică doar după ce ereticii au fost condamnați și scoși din Trupul Bisericii.

Acesta este adevărul teologic pe care părintele Antim nu îl înțelege defel, motiv pentru care afirmă că iconomia este părtășie la erezie, batjocorind spiritul Sfintelor Sinoade și al Sfinților Părinți la care face tot timpul referire.

Că este așa o demonstrează chiar și citatele pe care își întemeiază afirmația absurdă că iconomia ar fi părtășie la erezie.

Este adevărat că comuniunea cu ereticii este vrăjmășie cu Dumnezeu, dar această comuniune cu ereticii înseamnă, în gândirea sfântului Ioan, mărturisirea credinței ereticilor, asumarea acesteia, nicidecum starea în care se află cea mai mare parte a populației ortodoxe din România, care nici acum nu a înțeles încă ce este ecumenismul.

Cel ce are comuniune de credință cu ereticul este vrăjmaș al lui Dumnezeu, prin faptul că împărtășește aceeași credință cu el. **Dar cel ce, deși nu a întrerupt pomenirea, are o gândire și trăire ortodoxă, de ce ar fi vrăjmaș al lui Hristos?** Pentru că așa spune părintele Antim?

Chiar dacă admitem că lipsa de reacție față de erezie este o vină, acei oameni sunt la fel de vrăjmași ai lui Dumnezeu ca și cei ce săvârșesc orice alt păcat. Să nu uităm că Sfântul Apostol Iacov spune că orice păcat e vrăjmășie cu Dumnezeu.

Interpretarea pe care o dă părintele Antim cuvintelor Sfântului Ioan Gură de Aur nu are nicio legătură cu realitatea. Părintele Antim se folosește de cuvintele Sfântului Ioan pentru a transmite viziunea schismatică a sfinției sale.

> *Adică, pe înțelesul omului de rând, dacă nu s-a îngrădit de învățătura denaturată pecetluită în 2016 la Sinodul din Creta, acest sfânt părinte, luminat de Duhul Sfânt, trage un semnal de alarmă, și arată că omul devine dușman al lui Hristos și nu mai este fiu al Bisericii.*

Adică, pe înțelesul omului de rând, părintele Antim, luându-l ca martor pe Sfântul Ioan Gură de Aur, spune că cei ce nu au întrerupt pomenirea **nu mai sunt membri ai Bisericii Ortodoxe**.

Adică, membri ai Bisericii sunt doar cei îngrădiți, dar nici aceia toți, ci doar cei ce împărtășesc linia schismatică a sfinției sale și a preotului Staicu, noul său consilier pe probleme de tolologie.

Cele două pasaje din gândirea Sfântului Maxim ar fi trebuit să îi arate părintelui Antim **diferența între acrivia dogmatică și iconomia pastorală, diferență pe care nu reușește să o facă**.

Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că în chestiuni de credință nu încape niciun compromis și iconomie. Un adevăra incontestabil, **pentru că în privința dogmelor, adică a conținutului de credință, nu poate exista iconomie, nici**

compromis.

Noi, cei ce am întrerupt corect pomenirea, nu facem niciun compromis dogmatic și ținem o acrivie dogmatică desăvârșită, însă, spre deosebire de părintele Antim, **lupta noastră este cu ereticii, nu cu membrii neștiutori sau neputincioși ai Bisericii noastre, care, deși nu au întrerupt pomenirea, sunt și gândesc ortodox**.

Aceasta este acrivia dogmatică, cu care suntem de acord și pe care o ținem cu toții. Despre aceasta vorbește Sfântul Maxim și în următorul citat, folosit de părintele Antim: „dacă de dragul iconomiei, credința mântuitoare (ortodoxă) se amestecă cu credința mincinoasă (erezia), acest soi de așa-zisă iconomie este totală despărțire de Dumnezeu, și nu unire”.

Într-adevăr, atunci când credința ortodoxă se amestecă cu cea eretică este inadmisibil. Acest lucru îl fac ecumeniștii, amestecând Ortodoxia cu erezia și părându-li-se că lucrează pentru unirea creștinilor.

Numai că **atunci când refuzi să îl condamni pe confratele ortodox pentru că încă nu a întrerupt pomenirea, dar are o credință ortodoxă, nu amesteci credința ortodoxă cu credința mincinoasă, ci arăți răbdare față de neputința lui, iar dacă poți, îl și ajuți să înțeleagă ce are de făcut.**

Aceasta este diferența dintre acrivia dogmatică și iconomia pastorală. Una este să amesteci dogma ortodoxă cu cea eretică, de dragul iconomiei, și alta este să ai o poziție echilibrată față de cei care nu au întrerupt pomenirea.

Aceasta este piatra de poticnire a părintelui Antim, care îl duce în extremismul specific preotului Staicu.

Atunci când Sfântul Marcu al Efesului, citat în continuare de părintele Antim, spunea „chestiunile credinței ortodoxe nu admit iconomia: niciodată nu s-au îndreptat cele bisericești prin soluții de mijloc” se referă tot la imposibilitatea unor măsuri de mijloc în chestiuni de credințe, cum ar fi măsurile pe care le propuneau cei de la Ferrara Florența, care ofereau bizantinilor o unire dogmatică falsă, de genul celei greco-catolice de mai târziu.

Despre aceasta vorbește Sfântul Marcu, nu despre atitudinea față de membrii Bisericii. Nu există niciun indiciu că vreun sfânt părinte a afurisit poporul

credincios sau clerul care nu a întrerupt pomenirea în situații ca cea de acum.

După ce demonstrează că nu a înțeles o vorbă din cuvintele Sfinților pe care i-a invocat, părintele Antim ne vorbește despre o experiență personală:

> *Eu personal, nu vreau să devin dușmanul lui Hristos, și am vorbit în repetate rânduri cu părinți din zona Neamțului și le-am zis: iconomia nu ajută la zidirea sufletelor, ci îi vatămă și pe cei râvnitori în cele ale credinței. Toți creștinii ortodocși din țara noastră și nu numai, dacă au fost la Biserică participând la Tainele ei, știu ce înseamnă Sf. Liturghie, Sf. Maslu, Taina Sf. Botez, Taina Cununiei, etc. Tu, ca preot, nu-l ajuți pe cel ce este în credința falsă, dacă-i îngădui să participe la Sf. Liturghie și celelalte Taine, gândind că în felul acesta se va convinge și va părăsi rătăcirea, ci gândesc că mai bine este să fie chemat la dialog (catehează) între tine și el, și dacă l-ai convins, ai câștigat un suflet, și după aceea poate să intre în comuniune cu cei binecredincioși.*

Din aceste cuvinte înțelegem că, în opinia părintelui Antim:

1. **toți ortodocșii care nu au întrerupt pomenirea au o credință falsă, chiar dacă ar fi de acord că ecumenismul este o erezie, că ereticii nu au taine etc.;**

2. preotul nepomenitor care primește la Sfânta Liturghie ortodocși botezați din parohiile unde nu s-a întrerupt pomenirea greșesc;

3. credincioșii ortodocși botezați, necondamnați de nimeni, dar încă nepomenitori, pot intra „în comuniunea cu cei binecredincioși”, adică cu cei ce îl frecventează pe părintele Antim (că pe preotul Staicu e puțin probabil că îl frecventează prea mulți), după ce sunt „catehizați” de către acesta.

Părintele Antim își reafirmă astfel poziția din comunicatul anterior, în care anunța că s-a îngrădit practic de toată Biserica Ortodoxă, considerându-i pe toți cei neîngrădiți neortodocși.

Nu numai pe cei neîngrădiți îi consideră părintele Antim neortodocși, ci și pe cei nepomenitori care nu respectă ceea ce sfinția sa numește „acrivia Sfinților Părinți”, iar Biserica numește viziune schismatică.

Așa că, la sfârșitul acestei analize se impune întrebarea: **cu cine anume se mai**

află părintele Antim în comuniune în Biserica Ortodoxă?

Un răspuns la această întrebare ne-ar putea da preotul schismatic Staicu, care în comunicatul său, scris în același stil și nemeritând o analiză serioasă, dă o „listă” cu semnături ale celor ce acceptă inepțiile propuse de cei doi ca „acrivie a Sfinților Părinți”.

Protosinghel Antim Gâdioi

Pr. Florin Coman și fiii duhovnicești

Pr. Ciprian-Ioan Staicu, familia și fiii duhovnicești

Monahia Antonia Coman

Romică și Irina Huțanu

Domnica Oleniuc

Moldoveanu Dorel și Viorica

Tatarcan Milucă și Tatiana

Floarea și Gabriela Popescu

Dorel, Maria-Eliza și Robert-Ioan Potica

Rodica Serban

Daniela Basturea

Sorinel și Olga Muscalu

Ion și Maria Gheorghe

Ioan și Lenuța Creangă

Joița și Carmen Gheorghiță

Daniela Basturea

Sorinel și Olga Muscalu

Ion și Maria Gheorghe

Ioan și Lenuța Creangă

Joița și Carmen Gheorghiță

Jucan Rodica

Gagniuc Georgeta

Ioan și Niculina Pătrăhău

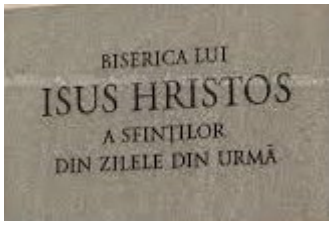
Marinela Verdi

Gabriela Bordon

Mihai și Doina Raiciu

Dan Dorin

Comunicatul preotului Staicu debutează cu un citat al fericitului Averchie Taușev despre creștinii din urmă, denotând, pe de o parte, că preotul Staicu a căpătat un duh fals apocaliptist, pe de altă parte că gruparea pe care o întemeiază cu părintele Antim este o „singurătate” a „creștinilor de pe urmă”, care, în contextul creat de cei doi, se numește schismă, nicidecum cruce a creștinilor de pe urmă.

Revenind la lista „creștinilor de pe urmă”, putem constata că p**e ea apar doar părintele Antim, preotul Staicu și un anume preot Florin Coman**, alături de câteva familii de mireni, majoritatea ucenici ai părintelui Antim.

> Oare unde sunt toți ceilalți cu care părintele Antim a defilat prin celelalte sinaxe? Unde e părintele Ieronim? Unde e părintele Elefterie? Părintele Xenofont? Părintele Spiridon? Părintele Andrei?

O fi adevărat ce se spune că l-au cam părăsit toți? Dacă da, o fi avut vreo contribuție la aceasta și rătăcirea extremă pe care părintele Antim o are, mai ales de când se află în compania preotului Staicu?

Se poate observa că pe lista publicată de preotul Staicu, **părintele Antim este trecut singur**, preotul Coman e trecut cu fiii duhovnicești, iar preotul Staicu cu familia și cu „fiii duhovnicești". Asta spune multe.

Lista „rămasă deschisă" a preotului Staicu ne arată că cei doi (trei) au rămas cam singuri, ceea ce nu e de mirare, de vreme ce o țin într-o rătăcire de aproape cinci ani.

Un detaliu atrage atenția: atât preotul Staicu, cât și părintele Antim vorbesc despre o revenire la mărturisirea sănătoasă a monahului Sava. Contrar neadevărurilor rostite de preotul Staicu, care ne confundă cu propria-i persoană, noi chiar îi dorim monahului Sava să revină la mărturisirea ortodoxă și să renunțe la ereziile și ideile schismatice pe care le-a avut până acum.

Dacă o va face și dacă își va și repara toate greșelile pe care le-a făcut, cu siguranță are o șansă mare de a face ceva de folos pentru propria mântuire și pentru a celor pe care i-a dus în eroare până acum. Îi dorim ajutor de la Dumnezeu pentru a reveni pe calea cea bună!

Îi dorim și părintelui Antim să vadă adâncul înșelării duhovnicești în care se află și să iasă din ea. Mai mult decât orice, îi dorim să își dea seama că preotul Staicu se folosește de sfinția sa pentru a se răzbuna pe monahul Sava și pentru a mai exista cât de cât în această luptă, chiar dacă și-a asumat un rol distructiv, care face un mare deserviciu întregii lupte, deoarece ecumeniștii se uită la astfel de rătăciri și le folosesc împotriva tuturor mărturisitorilor, pentru a-i păzi pe credincioși să vadă adevărul și să ia atitudine față de erezie.

Cât despre „erezia visarionistă", merită spus că cei pe care preotul Staicu în judecă și condamnă acum, adică o comunitate de pe la Buzău, sunt cam aceiași oameni pe care i-a folosit în lupta contra părintelui Claudiu Buză, fără să îl deranjeze câtuși de puțin că sunt „visarioniști".

Scrupulele acriviste care l-au apucat de vreun an de zile sunt o altă manieră de a-l manipula pe părintele Antim, exploatându-i extremismul și tendința de a judeca lucruri care nu se cuvin a fi judecate de un preot sau de mai mulți, ci de sinodul Bisericii, singurul îndreptățit să hotărască dacă acei oameni sunt eretici, dacă trebuie sancționați sau catehizați, recuperați sau tăiați din comuniunea cu Biserica.

Când părintele Antim va înțelege acest lucru și faptul că între acrivie dogmatică și iconomia pastorală există o diferență uriașă nu va mai putea fi manipulat de către preotul Staicu.

UPDATE: Să mă ierte adepții noii grupări sectare create în jurul părintelui Antim și a preotul Staicu că nu le-am publicat și nu le voi publica insultele. Nu are rost. Sunt rodul manipulării și urii viscerale.

De asemenea, un cetățean a publicat o scrisoare a fostului stilist Evghenie, a cărui carte a tradus-o preotul Staicu pentru a demonstra ideile sale schismatice cu pretinse dovezi patristice obținute de acest stilist.

Nu văd de ce aș publica asemenea material și de ce m-ar interesa destinul și scrierile unui fost stilist, care, probabil, a rămas stilist în gândire, indiferent despre ce spune el cu privire la Sfintele Taine.

Lucrarea sa este suspectă de a fi tributară stilismului, iar explicațiile trebuie să le dea preotul Staicu adepților săi, cu privire la motivul pentru care le-a oferit învățăturile cuiva cu puternice legături stiliste.

Dacă tot le dă explicații, preotul Staicu ar trebui să explice și cum se împacă părerile sale despre existența harului la eretici cu tolologiile părintelui Antim din ultimele comunicate, în care arată clar că nu recunoaște tainele și harul celor ce nu au întrerupt pomenirea.

Pe mine și pe cei ce citesc acest site nu ne interesează defel aceste rătăciri continue. La întrebările eterne pe care le pun acești rătăciți noi am aflat răspunsuri acum cinci ani.